

Dušan Ludvik | Naša zemlja

(Fragment)

Skozi oddaljujočo se godbo večera v oblakov spremljavi
z juga na sever so breskvine cvete odnesli žerjavi.

Vsako poletje na podvečer vrti se kolo na vodnjaku,
spet so zaljubljeno odgrulili golobje na golobjaku...
S pokošenih travnikov veje v delopust omamljajoči vonj sena,
lipa plaho pošumeva v drhtenju cvetočih vejá,
kresnicam, nočnim metuljem in fantom vasujočim se nagelj krvavo
razcveta,
na zapražju pod zastrtimi okni domače dehtita rožmarin in meta.

Ure nepovratno in neslišno drsijo po gostih kolobarjih zvezdá,
črički med travo sinkope drobijo pod nebo,
vesela kapela žab nekje za vodó
podoknico luni reglja.

V zraku razširja okus se po dimu, novo pečenem kruhu
in roki, ki ga razlamljajoč potepuhu

je dala za daljno in trnovo nočno pot.
Sedaj kot njegove hvaležne dlani
mehkobo dobe v mesečini stvari
in zdé se, da niso od tod.

Prešerno fantovsko petje in vriski
se kradejo v sanje kot nežni obiski
deviško ljubečih deklet.
Po prstih odhaja mrak čez prelaz.
Ob zaprtih oknicah meglice jutranje hodijo v vas,
kjer kleplje kosó že nekdo in poje, v zarjo ujet.

Prihaja dan. Z vihrajočimi robčki oblaki mu mahajo v pozdrav.
Odmeva v rožljanju ognjišč, ščebeče s škorci preko rosnih dobrav,
prepeva s kristalnim glasom izpodrečanih žanjic,
trobi v trobente vetrov, ki s smehom zdravih peric in teric
na periščnih plohih, pri terilnicah in mikalnikih vežejo preko gričev
udarjanje cepičev, cviljenje mlatilnic, pokanje bičev,
odnašajo topôt govedi pri koritih in napajališčih,
razkropé v vse smeri se razhajajoče škripanje vóz na križiščih.

Drugod se zasanjal bo v pravljíčno vijolično orhidejo,
pri nas pa pobožal pšenici rumeno valujočo odejo,
pozlatil si stare prste pri dotiku hmeljevih kobul,
povsod bo barve otrl, da zažari na večer v stoterih odtenkih
kot mavrično pisan metulj.

Prihaja dan. Vonja po vlažnem kmečkem znoju, po sušečem se perilu,
po zasopli sapi vprežne živine, po gostem puhu ovcá, po brinju
in smolnem kadilu,
dehti po škapulirjih, razgretih na dekliških grudih,
po znojnotoplih svetinjah,
po zgibanem, obeljenem platnu v pisanih skrinjah
med trpkovsiljivim vonjem sivke, brežiljke in rožmarina,
tako nepozabnem kot si ti, plodna — ozka domovina.

Odhaja dan. Živina se vrača od broda po vsakdanji poti,
obstale so ptice, zadnjikrat zrak upognivši pod peroti.

Skozi bližajočo se godbo večera v oblakov spremljavi
s severa na jug se vračajo jesenski žerjavi.